

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2013. gada 15. maijā *

Pagaidu noregulējums — Antimona, arsēna, bārija, svina un dzīvsudraba robežvērtības rotaļlietās — Komisijas atteikums apstiprināt dažus Vācijas iestāžu paziņotos noteikumus par minēto vielu robežvērtību atstāšanu spēkā — Pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu — Pieņemamība — Steidzamība — Fumus boni juris — Interesu izsvēršana

Lieta T-198/12 R

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *A. Wiedmann*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *M. Patakia* un *G. Wilms*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atļaut uz laiku atstāt spēkā dažus Vācijas iestāžu paziņotos noteikumus par antimona, arsēna, bārija, svina un dzīvsudraba robežvērtībām rotaļlietās līdz brīdim, kad tiks pasludināts Vispārējās tiesas nolēmums par lietas būtību.

VISPĀRĒJĀS TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Tiesvedības priekšmets

- 1 Šis pieteikums par pagaidu noregulējumu attiecas uz Komisijas 2012. gada 1. marta Lēmumu C(2012) 1348, galīgā redakcija, par dažiem Vācijas Federatīvās Republikas paziņotajiem valsts noteikumiem par svina, bārija, arsēna, [antimona,] dzīvsudraba, kā arī nitrozamīnu un vielu, kas viegli nitrozējas, robežvērtību atstāšanu spēkā pēc Eiropas Parlamenta un Padomes [2009. gada 18. jūnija] Direktīvas 2009/48/EK par rotaļlietu drošumu (OV L 170, 1. lpp.) piemērošanas uzsākšanas (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).
- 2 Ar apstrīdēto lēmumu Eiropas Komisija apmierināja pieteikumu attiecībā uz nitrozamīniem un vielām, kas viegli nitrozējas, ko Vācijas valdība saskaņā ar LESD 114. panta 4. punktu iesniedza, lai saņemtu apstiprinājumu valsts noteikumu par iepriekš minēto smago metālu robežvērtībām atstāšanai spēkā.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Komisija būtībā noraidīja Vācijas valdības pieteikumu attiecībā uz svina, bārija, arsēna, antimona un dzīvsudraba robežvērtībām – kas atbilst 1988. gada 3. maija Padomes Direktīvā 88/378/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz rotaļlietu drošību (OV L 187, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Vecā rotaļlietu direktīva”) noteiktajām vērtībām – un nolēma, ka turpmāk ir jāpiemēro Direktīvā 2009/48 (turpmāk tekstā – “Jaunā rotaļlietu direktīva”) noteiktās robežvērtības.

Atbilstošās tiesību normas

Primārās tiesības

3. LESD 114. panta 1.–7. punktā ir noteikts:

“1. Ja vien Līgumi neparedz ko citu, turpmāk norādītos noteikumus piemēro, lai sasniegtu 26. pantā noteiktos mērķus. Eiropas Parlaments un Padome [...] paredz pasākumus, lai tuvinātu dalībvalstu normatīvos vai administratīvos aktus, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību.

???

3. Šā panta 1. punktā paredzētajos priekšlikumos, kas attiecas uz veselības aizsardzību, drošību, vides aizsardzību un patērētāju tiesību aizsardzību, Komisija par galveno uzskata augstu aizsardzības līmeni, īpašu uzmanību pievēršot visiem atklājumiem, kas pamatojas uz zinātnes faktiem. Saskaņā ar attiecīgām pilnvarām arī Eiropas Parlaments un Padome tiecas sasniegt šo mērķi.

4. Ja pēc tam, kad [...] ir noteikusi saskaņošanas pasākumu, kāda dalībvalsts uzskata par vajadzīgu atstāt spēkā savus noteikumus 36. pantā minēto būtisko iemeslu dēļ ???, tā dara Komisijai zināmus šos noteikumus, kā arī pamatojumu to atstāšanai spēkā.

???

6. Komisija sešos mēnešos pēc [4. punktā minētās paziņošanas] apstiprina vai noraida attiecīgos valsts noteikumus, iepriekš pārbaudot, vai tie nav patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis vai slēpts ierobežojums tirdzniecībā starp dalībvalstīm un nerada šķēršļus iekšējā tirgus darbībai.

Ja šajā laikā Komisija lēmumu nav pieņēmusi, [4. punktā] minētos noteikumus uzskata par apstiprinātiem.

Komisija var informēt attiecīgo dalībvalsti, ka šajā punktā minēto laiku var vēl pagarināt uz laiku līdz sešiem mēnešiem, ja to attaisno jautājuma sarežģītība un cilvēku veselība netiek apdraudēta.

7. Ja saskaņā ar 6. punktu dalībvalstij ļauj atstāt spēkā vai ieviest savus noteikumus, atkāpjoties no saskaņošanas pasākuma, Komisija tūlīt pārliecinās, vai ir jāiesaka pielāgošanās šim pasākumam.”

Atvasinātās tiesības

Vecā rotaļlietu direktīva

4. Saskaņā ar Vecās rotaļlietu direktīvas 2. pantu rotaļlietas var laist tirgū vienīgi tad, ja, lietojot paredzētā vai iespējamā veidā, tās neapdraud lietotāju vai trešo personu veselību un/vai drošību, ņemot vērā bērnu parastu uzvedību. Rotaļlietai tādā stāvoklī, kā tā laista tirgū, jāatbilst šajā direktīvā noteiktajām drošības un veselības prasībām, ņemot vērā iespējamo un parasto lietošanas laiku.

- 5 Vecās rotaļlietu direktīvas II pielikuma (ar nosaukumu “Drošības pamatprasības rotaļlietām”) II daļas (ar nosaukumu “Konkrēti apdraudējumi”) 3. punktā (ar nosaukumu “Ķīmiskās īpašības”) ir noteiktas maksimālās biopieejamības robežvērtības dienā, tostarp antimonam, arsēnam, bārijam, svinam un dzīvsudrabam. Biopieejamības robežvērtības ir maksimāli pieļaujama ķīmiskās vielas daudzums, kas rotaļlietu lietošanas laikā var uzsūkties un būt pieejams bioloģiskiem procesiem cilvēka organismā. Šīs biopieejamības robežvērtības netiek nošķirtas, pamatojoties uz rotaļlietas materiāla konsistenci. Minētās direktīvas II pielikuma II daļas 3. punkta 2. apakšpunkta pirmajā teikumā it īpaši ir noteiktas šādas biopieejamības robežvērtības, kas nedrīkst tikt pārsniegtas dienā: 0,2 µg antimona; 0,1 µg arsēna; 25,0 µg bārija; 0,7 µg svina un 0,5 µg dzīvsudraba. Vecajā rotaļlietu direktīvā nav noteiktas robežvērtības nitrozamīniem un vielām, kas viegli nitrozējas.
- 6 Pamatojoties uz minēto, Eiropas Standartizācijas komiteja saskaņā ar Komisijas pilnvarojumu ir izstrādājusi saskaņotu Eiropas standartu EN 71-3 “Rotaļlietu drošums” (turpmāk tekstā – “EN 71-3”), kurā no biopieejamības robežvērtībām ir atvasinātas “migrācijas robežvērtības” rotaļlietu materiāliem un ir aprakstīta to noteikšanas procedūra. Migrācijas robežvērtības norāda maksimāli pieļaujamo ķīmiskās vielas daudzumu, kas var migrēt, proti, izdalīties no izstrādājuma, piemēram, uzsūkties ādā vai kuņģa sulā. Ja tiek ievērotas EN 71-3 vērtības, tad tiek uzskatīts, ka Vecās rotaļlietu direktīvas biopieejamības robežvērtības arī tiek ievērotas. EN 71-3 tostarp ir noteiktas šādas migrācijas robežvērtības: antimonam 60 mg/kg, arsēnam 25 mg/kg, bārijam 1000 mg/kg, svinam 90 mg/kg un dzīvsudrabam 60 mg/kg.

Jaunā rotaļlietu direktīva

- 7 2003. gadā Komisija apņēma pārskatīt Veco rotaļlietu direktīvu. Pēc daudzām konsultācijām ar ekspertiem par vairākiem projektiem 2008. gada sākumā tā iesniedza Priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par rotaļlietu drošumu, kuru Padome, neraugoties uz Vācijas valdības iebildumiem, apstiprināja 2009. gada 11. maijā un kā Jauno rotaļlietu direktīvu pieņēma 2009. gada 18. jūnijā. Šīs direktīvas II pielikuma (ar nosaukumu “Īpašas drošuma prasības”) III daļas (ar nosaukumu “Ķīmiskās īpašības”) 13. punktā ir tieši noteiktas migrācijas robežvērtības. Tagad tajā, pamatojoties uz trim rotaļlietas materiālu konsistencēm, ir paredzēta atšķirība atkarībā no tā, vai materiāls ir “sauss/trausls/pulverveida/lokans” vai tas ir “šķidrš vai lipīgs”, vai “noskrāpēts”.
- 8 Tādējādi Jaunās rotaļlietu direktīvas II pielikuma III daļas 13. punktā ir noteiktas šādas migrācijas robežvērtības:

Elements	mg/kg sausā, trauslā, pulverveida vai lokanā rotaļlietas materiālā	mg/kg šķidrā vai lipīgā rotaļlietas materiālā	mg/kg noskrāpētā rotaļlietas materiālā
Antimons	45	11,3	560
Arsēns	3,8	0,9	47
Bārijs	4500	1125	56 000
Svins	13,5	3,4	160
Dzīvsudrabs	7,5	1,9	94

- 9 Jaunās rotaļlietu direktīvas 54. pantā ir noteikts, ka normatīvie un administratīvie akti, kas ir vajadzīgi tās transponēšanai valsts tiesību aktos, dalībvalstīm ir jāievieš vēlākais līdz 2011. gada 20. janvārim un ir jāpiemēro no 2011. gada 20. jūlija. Tomēr 55. pantā ir paredzēts izņēmums – Vecās rotaļlietu direktīvas II pielikuma II daļas 3. punkts tiek atcelts no 2013. gada 20. jūlija. Vecajā rotaļlietu direktīvā

noteiktās biopieejamības robežvērtības un migrācijas robežvērtības, kas ir piemērojamas rotaļlietu materiāliem, tātad paliek spēkā līdz 2013. gada 20. jūlijam, tostarp arī robežvērtības antimonam, arsēnam, bārijam, svinam un dzīvsudrabam.

- 10 Pēc Vācijas valdības domām, Jaunās rotaļlietu direktīvas 55. pants ir *lex specialis*, kas ir atkāpe no 54. panta, tāpēc tā uzskata, ka minētās direktīvas II pielikuma III daļas 13. panta noteikums, par kuru ir runa šajā lietā, ir jātransponē tikai līdz 2013. gada 20. jūlijam. Turpretī Komisija uzskata, ka Jaunās rotaļlietu direktīvas 54. pantā paredzētais transponēšanas termiņš ir piemērojams arī smagajiem metāliem, uz kuriem attiecas šis strīds. Tikai ekonomijas interesēs 55. pantā esot paredzēts, ka pārejas periodā, kas beidzas 2013. gada 20. jūlijā, var tikt turpināts ražot un pārdot rotaļlietas, kuru ķīmiskās īpašības atbilst Vecās rotaļlietu direktīvas prasībām. Šī noteikuma mērķis neesot piešķirt dalībvalstīm ilgāku transponēšanas termiņu.

Vācijas tiesības

- 11 Vecā rotaļlietu direktīva Vācijas tiesībās tika transponēta ar regulu 1989. gadā. Transponēšanas regulā ir atsauce uz Vecās rotaļlietu direktīvas II pielikumā paredzētajām drošuma prasībām un tajā paziņotajām biopieejamības robežvērtībām, tostarp pieciem smagajiem metāliem: antimonam, arsēnam, bārijam, svinam un dzīvsudrabam.
- 12 Vācijas tiesības ir tikušas pielāgotas jaunajam tiesiskajam stāvoklim, kas izriet no Jaunās rotaļlietu direktīvas publicēšanas 2011. gadā. Tomēr nekādas izmaiņas attiecībā uz piecu minēto smago metālu robežvērtībām vēl nav tikušas pieņemtas, jo Vecās rotaļlietu direktīvas II pielikuma III daļas 3. punkts joprojām ir spēkā. Tādēļ Komisija atbilstoši LESD 258. pantam ar 2012. gada 22. novembra brīdinājuma vēstuli uzsāka pret Vācijas Federatīvo Republiku procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi saistībā ar Jaunās rotaļlietu direktīvas daļēju netransponēšanu. Ar 2013. gada 21. marta vēstuli Vācijas valdība atbildēja uz brīdinājuma vēstuli, noliedzot jebkādu pienākuma neizpildi, pamatojoties uz to, ka Jaunās rotaļlietu direktīvas II pielikuma III daļa stāties spēkā tikai 2013. gada 20. jūlijā.

Fakti un tiesvedība

- 13 Ar 2011. gada 18. janvāra vēstuli Vācijas valdība saskaņā ar LESD 114. panta 4. punktu, to lasot kopā ar LESD 36. pantu, lūdza Komisiju atļaut arī pēc 2013. gada 20. jūlija piemērot valsts noteikumus attiecībā uz robežvērtībām antimonam, arsēnam, bārijam, svinam un dzīvsudrabam (kas atbilst Vecās rotaļlietu direktīvas II pielikuma II daļas 3. punktam), kā arī nitrozamīnam un vielām, kas viegli nitrozējas, pamatojoties uz to, ka šie noteikumi nodrošinot augstāku bērnu veselības aizsardzības līmeni nekā Jaunās rotaļlietu direktīvas noteikumi. Tā it īpaši atsaucas uz šajā direktīvā noteiktajām migrācijas robežvērtībām rotaļlietām, kuras var tikt noskrāpētas. Vācijas valdība uzskata, ka no antimona, arsēna, bārija, svina un dzīvsudraba robežvērtību salīdzinājuma ar EN 71-3 robežvērtībām izriet, ka migrācijas robežvērtības turpmāk būs augstākas, kā tas izriet no šīs tabulas:

Elements	EN 71-3 mg/kg, ar kuru tiek konvertētas Vecās rotaļlietu direktīvas biopieejamības robežvērtības (pārņemtas valsts tiesībās)	Jaunā rotaļlietu direktīva mg/kg
Svins	90	160
Arsēns	25	47
Dzīvsudrabs	60	94
Bārijs	1000	56 000
Antimons	60	560

- 14 Vācijas valdība apgalvo, ka pat tad, ja salīdzinājums attiektos tikai uz “rotaļlietu noskrāpētu materiālu” un netiktu ņemtas vērā pārējās divas kategorijas, ar to pietiktu, lai pierādītu, ka, piemērojot Jaunās rotaļlietu direktīvas noteikumus, smago metālu pieļaujamās migrācijas [robežvērtības] ir būtiski augstākas. Minētajā direktīvā nav skaidri norādīts, kādas ir migrācijas robežvērtību savstarpējās proporcijas attiecībā uz trijām kategorijām. Tādēļ esot jāpieņem, ka katrā kategorijā norādītais daudzums var migrēt katru dienu. Tātad migrācijas robežvērtības, lai noteiktu vispārējo pakļaušanu iedarbībai gadījumā, ja bērns vienā un tajā pašā dienā lieto visu triju kategoriju rotaļlietas, būtu jāvērtē, tās summējot un kumulējot.
- 15 Ar apstrīdēto lēmumu, kas tika paziņots 2012. gada 2. martā, Komisija pilnībā apmierināja Vācijas valdības pieteikumu attiecībā uz nitrozamīniem un vielām, kas viegli nitrozējas. Attiecībā uz bāriju un svīnu tā apmierināja pieteikumu “līdz dienai, kad stāsies spēkā Savienības tiesību normas par jaunajām robežvērtībām [..], taču vēlākais līdz 2013. gada 21. jūlijam”. Turpretī pieteikumu attiecībā uz antimonu, arsēnu un dzīvsudrabu Komisija noraidīja.
- 16 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 14. maijā, Vācijas valdība cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl Komisija ar to noraidījusi tās pieteikumu atstāt spēkā valsts noteikumus par antimona, arsēna un dzīvsudraba robežvērtībām un to apmierinājusi attiecībā uz bāriju un svīna robežvērtībām tikai līdz 2013. gada 21. jūlijam.
- 17 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 13. februārī, Vācijas valdība iesniedza šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tā Vispārējās tiesas priekšsēdētājam būtībā izvirza šādus prasījumus:
- provizoriski apstiprināt valsts paziņotos noteikumus, atstājot spēkā antimona, arsēna, bārija, svīna un dzīvsudraba robežvērtības līdz brīdim, kad Vispārējā tiesa pasludinās spriedumu par prasību pamatlietā;
 - pakārtoti, piespīst Komisijai provizoriski apstiprināt valsts paziņotos noteikumus līdz brīdim, kad Vispārējā tiesa pasludinās spriedumu par prasību pamatlietā.
- 18 Komisija savos apsvērumos par pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2013. gada 28. februārī, Vispārējās tiesas priekšsēdētājam izvirza šādus prasījumus:
- atzīt prasību par nepieņemamu vai, pakārtoti, to noraidīt kā nepamatotu;
 - piespīst Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt papildu izdevumus, kas radušies pagaidu noregulējuma tiesvedības dēļ, lemjot par tiesāšanās izdevumiem pamatlietā.
- 19 Vācijas valdība uz Komisijas apsvērumiem atbildēja ar 2013. gada 14. marta rakstu. Komisija galīgo nostāju par to pieņēma 2013. gada 27. martā.

Juridiskais pamatojums

- 20 Saskaņā ar LESD 278. un 279. pantu, lasot tos kopā ar tā 256. panta 1. punktu, pagaidu noregulējuma tiesnesis, ja attiecīgos apstākļos viņš uzskata par vajadzīgu, var izdot rīkojumu apturēt Vispārējā tiesā apstrīdētā akta piemērošanu vai noteikt vajadzīgos pagaidu pasākumus.
- 21 Vispārējās Tiesas Reglamenta 104. panta 2. punktā ir noteikts, ka pieteikumā par pagaidu noregulējumu ir jānorāda strīda priekšmets, apstākļi, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskie un tiesību pamati, kuri sākotnēji šķietami pamato prasītos pagaidu pasākumus. Tādējādi pagaidu noregulējuma tiesnesis var apturēt piemērošanu un noteikt citus pagaidu pasākumus, ja, ņemot vērā faktiskos un tiesību pamatus, to noteikšana sākotnēji šķiet pamatota (*fumus boni juris*) un tie ir steidzami tādā nozīmē, ka, lai

novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu lietas dalībnieka, kurš tos pieprasa, interesēm, tie ir jānosaka un jāisteno pirms sprieduma pasludināšanas pamatlietā. Par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis vajadzības gadījumā izsver arī pastāvošās intereses (Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 13. aprīļa rīkojums lietā T-393/10 R *Westfälische Drahtindustrie* u.c./Komisija, Krājums, II-1697. lpp., 12. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 22 Pārbaudot visus šos nosacījumus kopumā, par pagaidu noregulējumu atbildīgajam tiesnesim ir plaša rīcības brīvība un, ņemot vērā lietas konkrētos apstākļus, viņš var brīvi noteikt veidu, kādā šie dažādie nosacījumi ir jāpārbauda, kā arī šādas pārbaudes secību, jo, lai izvērtētu vajadzību pieņemt pagaidu noregulējumu, nevienā tiesību normā nav noteikts pienākums ievērot iepriekš noteiktu analīzes shēmu (skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Westfälische Drahtindustrie* u.c./Komisija, 13. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 23 Par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis uzskata, ka viņa rīcībā ir visi nepieciešamie fakti, lai lemtu par šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, iepriekš nenoklausoties lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus.

Par pieteikuma par pagaidu noregulējumu pieņemamību

- 24 Komisija uzskata, ka pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu ir nepieņemams, jo Vācijas Federatīvajai Republikai nav intereses celt prasību. Ja sākotnējā prasība atcelt negatīvu lēmumu tiktu apstiprināta, Komisijai, ņemot vērā spriedumu par tiesību akta atcelšanu un īstenojot plašu rīcības brīvību, kas tai ir šādos apstākļos, būtu jāpieņem jauns lēmums par atkāpes piešķiršanu saskaņā ar LESD 114. panta 4. punktu. Vācijas Federatīvā Republika, iesniedzot pieteikumu par pagaidu noregulējumu, patiesībā esot centusies panākt negatīva lēmuma izpildes apturēšanu. Pagaidu noregulējuma tiesvedībā tas parasti neesot pieļaujams (skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 17. decembra rīkojumu lietā T-396/09 R *Vereniging Milieudefensie* un *Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*/Komisija, Krājumā nav publicēts; turpmāk tekstā – “rīkojums lietā *Milieudefensie*”, 34. punkts un tajā minētā judikatūra). Komisija uzskata, ka Vācijas Federatīvā Republika cenšas apiet šo pieņemamības noteikumu, nosakot par pieteikuma priekšmetu tikai pagaidu pasākumu noteikšanu, un, lai to panāktu, pagaidu noregulējuma tiesvedībā tā izvirza prasījumus papildus tiem, kas izvirzīti pamatlietā, tādējādi apdraudot institucionālo līdzsvaru.
- 25 Komisija attiecībā uz pamatprasību par to, lai par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis pats provizoriski apstiprinātu stridīgo valsts noteikumu atstāšanu spēkā, norāda, ka, veicot likumības pārbaudi, Savienības tiesa nevar rīkoties kā administratīva iestāde, nedz arī tās vietā novērtēt sarežģītus tehniskus jautājumus. Ja pagaidu noregulējuma tiesvedībā tiktu pieņemts pakārtotais prasījums, Komisijai tiktu uzlikts pienākums noteiktā veidā rīkoties pēc sprieduma par tiesību akta atcelšanu pasludināšanas. Savienības tiesībās neesot pazīstama šāda veida prasība izdot rīkojumu, un tas nozīmētu piespriedi veikt pasākumu, kas pārsniedz tiesas, kas izskata lietu pēc būtības, kompetenci (rīkojums lietā *Milieudefensie*, 42. punkts). Turklāt pieteikuma par pagaidu pasākumu noteikšanu pieņemamība esot atkarīga no tā, vai pastāv cieša saikne starp lūgtajiem pagaidu pasākumiem un prasījumiem pamatlietā. Par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis nevarot uzņemt kompetenci, kuras nav tiesai, kas izskata lietu pēc būtības (rīkojums lietā *Milieudefensie*, 39. un nākamie punkti). Taču tieši to prasītāja cenšoties panākt.
- 26 Turpretī Vācijas valdība uzskata, ka noteikti pastāv saikne starp pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu un prasību pamatlietā. Noteikumi, kas reglamentē tiesvedību par pagaidu noregulējumu, esot Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā (OV 2010, C 83, 389. lpp.; turpmāk tekstā – “Harta”) nostiprināto tiesību uz tiesību aizsardzību tiesā izpausme. Ar tiem prasītājam tiekot garantētas tiesības saņemt tiesību pagaidu aizsardzību tiesā, ciktāl tā ir nepieciešama, lai nodrošinātu tiesas nolēmuma par lietas būtību, kas tiks pieņemts, pilnīgu efektivitāti. Ja pamatprasība – kā tas ir

šajā lietā – būtībā ir prasība izdot rīkojumu, bet prasītājs var iesniegt tikai prasību atcelt tiesību aktu, pagaidu tiesību aizsardzība tiesā esot jāpiešķir vai nu saskaņā ar LESD 278. pantu, vai arī saskaņā ar LESD 279. pantu.

- 27 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis ir nodrošināt nākotnes nolēmuma par lietas būtību pilnīgu efektivitāti (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja 2004. gada 27. septembra rīkojumu lietā C-7/04 P(R) Komisija/Akzo un Akros, Krājums, I-8739. lpp., 36. punkts). Līdz ar to šai tiesvedībai ir tikai papildu raksturs, salīdzinot ar pamattiesvedību, kura ir tās pamatā (Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 1996. gada 12. februāra rīkojums lietā T-228/95 R *Lehrfreund/Padome* un Komisija, *Recueil*, II-111. lpp., 61. punkts), tādējādi par pagaidu noregulējumu atbildīgā tiesneša lēmumam ir jābūt ar pagaidu raksturu tajā ziņā, ka tas nedrīkst ietekmēt nākotnes nolēmumu par lietas būtību, ne arī atņemt tam lietderīgo iedarbību (Tiesas priekšsēdētāja 1991. gada 17. maija rīkojums lietā C-313/90 R *CIRFS u.c./Komisija*, *Recueil*, I-2557. lpp., 24. punkts, un Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 1995. gada 12. decembra rīkojums lietā T-203/95 R *Connolly/Komisija*, *Recueil*, II-2919. lpp., 16. punkts). Turklāt pagaidu aizsardzības pasākumam ir jābūt pietiekami cieši saistītam ar pamatprasības priekšmetu un tas nedrīkst pārsniegt nolēmuma par lietas būtību, kuru Vispārējā tiesa var pieņemt, ietvarus (Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 29. marta rīkojums lietā T-18/01 R *Goldstein/Komisija*, *Recueil*, II-1147. lpp., 14. punkts, un 2004. gada 2. jūlija rīkojums lietā T-78/04 R *Sumitomo Chemical/Komisija*, Krājums, II-2049. lpp., 43. punkts).
- 28 Komisija pareizi ir norādījusi, ka pieteikums par pagaidu noregulējumu, kas ir iesniegts tikai ar mērķi apturēt negatīva lēmuma izpildi, parasti ir nepieņemams, jo lūgtā apturēšana pati par sevi nespēj mainīt pieteikuma iesniedzēja tiesisko stāvokli. Tomēr Vācijas valdība nav iesniegusi tieši pieteikumu par izpildes apturēšanu LESD 278. panta izpratnē. Tā drīzāk lūdz noteikt pagaidu pasākumu LESD 279. panta izpratnē. Tomēr ne LESD 279. pants, ne Reglamenta 104. pants, ne arī *a fortiori* Hartas 47. pants neļauj atzīt šādu pieteikumu par nepieņemamu tikai tādēļ, ka prasības, kas ir tā pamatā, mērķis ir atcelt negatīvu lēmumu (šajā ziņā skat. arī Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2013. gada 7. marta rīkojumu lietā C-551/12 P (R) *EDF/Komisija*, 41. punkts).
- 29 Tāpēc judikatūrā ir daudz piemēru pagaidu pasākumiem, kas ir tikuši pieņemti, izskatot prasības par negatīva lēmuma atcelšanu. Šādos apstākļos par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis uzskatīja, ka lūgtā pagaidu tiesiskā aizsardzība ir jāpiešķir līdz brīdim, kad tiks pabeigta pamattiesvedība (it īpaši skat. rezolutīvo daļu Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 28. aprīļa rīkojumā lietā T-95/09 R *United Phosphorus/Komisija*, Krājumā nav publicēts; 2012. gada 16. novembra rīkojumā lietā T-341/12 R *Evonik Degussa/Komisija* un rīkojumā lietā T-345/12 R *Akzo Nobel u.c./Komisija*, kā arī 2013. gada 11. marta rīkojumā lietā T-462/12 R *Pilkington Group/Komisija*).
- 30 Jākonstatē, ka šīs lietas īpatnības īpaši liecina par Vācijas valdības lūgtā pagaidu pasākuma pieņemamību.
- 31 Proti, Jaunās rotaļlietu direktīvas 55. pantā ir paredzēts, ka Vecās rotaļlietu direktīvas II pielikuma II daļas 3. punkts par antimona, arsēna, bārija, svina un dzīvsudraba robežvērtībām, kuras Vācijas valdība lūdz atstāt spēkā tādas, kādas tās ir noteiktas valsts noteikumos, tiks atcelts no 2013. gada 20. jūlija. Tas nozīmē, ka strīdīgās robežvērtības ir spēkā līdz 2013. gada 20. jūlijam. Tā kā Komisija ar apstrīdēto lēmumu noraidīja pieteikumu par antimona, arsēna un dzīvsudraba robežvērtību atstāšanu spēkā un atļāva saglabāt tikai bārija un svina robežvērtības vēlākais līdz 2013. gada 21. jūlijam, no tā izrietošais aizliegums atstāt spēkā robežvērtības stājas spēkā tikai 2013. gada 21. jūlijā. Tāpēc Vācijas valdība katrā ziņā var turpināt piemērot attiecīgās iepriekš noteiktās robežvērtības līdz 2013. gada 20. jūlijam – ar Komisijas piekrišanu vai bez tās –, neskarot iespējamo pienākumu pirms minētā datuma transponēt valsts tiesībās Jaunās rotaļlietu direktīvas II pielikuma II daļas 13. punktu (skat. šā rīkojuma 12. punktu).

- 32 Šādos apstākļos Vācijas valdībai bija jāceļ prasība atcelt apstrīdēto lēmumu LESD 263. panta 6. punktā noteiktajā termiņā, proti, līdz 2012. gada maija vidum, bet LESD 278. pantā paredzētā pagaidu tiesību aizsardzība tiesā tai tika atteikta līdz 2013. gada 20. jūlijam, jo līdz minētajam datumam tiesiskais stāvoklis, kuru tā vēlas iegūt – turpināt piemērot iepriekš noteiktās robežvērtības –, tai ir jau nodrošināts saskaņā ar Jaunās rotaļlietu direktīvas 55. pantu. Tātad ir loģiski, ka Vācijas valdība var lūgt atstāt spēkā minētās robežvērtības pēc 2013. gada 20. jūlija, tikai prasot noteikt pagaidu pasākumu saskaņā ar LESD 279. pantu. Tāpēc Komisija nevar tai pārmest, ka tā mēģina nelikumīgi apiet LESD 278. pantā paredzēto procedūru.
- 33 Ciktāl Komisija uzskata, ka lūgtais pagaidu pasākums apdraud institucionālo līdzsvaru un pārsniedz tiesas, kas izskata lietu pēc būtības, kompetenci, ir jāatgādina, ka par pagaidu noregulējumu atbildīgajam tiesnesim pagaidu pasākumu jomā ir kompetence, kuras ietekme uz attiecīgajām Savienības iestādēm ir lielāka par to, kas izriet no sprieduma par tiesību akta atcelšanu pasludināšanas (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja 1983. gada 5. augusta rīkojumu lietā 118/83 R *CMC/Komisija*, *Recueil*, 2583. lpp., 53. punkts, un rezolutīvo daļu Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 1993. gada 19. februāra rīkojumā apvienotajās lietās T-7/93 R un T-9/93 R *Langnese-Iglo* un *Schöller/Komisija*, *Recueil*, II-131. lpp.), ar nosacījumu, ka šie pagaidu pasākumi ir piemērojami tikai pamattiesvedības norises laikā, neietekmē sprieduma taisīšanu par lietas būtību un neliek šķēršļus tā lietderīgai iedarbībai.
- 34 Kā Vācijas valdība pamatoti norādīja, tās lūgtā pagaidu pasākuma noteikšana neietekmētu spriedumu par lietas būtību. Paziņoto valsts noteikumu atstāšana spēkā tiktu apstiprināta tikai uz noteiktu laiku, proti, līdz brīdim, kad tiks pasludināts spriedums par lietas būtību. Šajā pagaidu apstiprinājumā neesot iekļauts apstrīdētā lēmuma pamatojuma novērtējums, kas tiks veikts spriedumā par lietas būtību. Turklāt pieteikums par pagaidu noregulējumu, kuru Vācijas valdība būtībā ir iesniegusi ar mērķi, lai saņemtu atļauju piemērot iepriekš noteiktās robežvērtības pēc 2013. gada 20. jūlija, ir pietiekami cieši saistīts ar prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu, jo tajā *de facto* ir aizliegts atstāt spēkā šīs robežvērtības pēc minētā datuma.
- 35 Runājot par sprieduma par lietas būtību, kas tiks taisīts, lietderīgo iedarbību, ir acīmredzami, ka lūgtā pagaidu pasākuma piešķiršana neietekmētu tā sprieduma iedarbību, ar kuru tiktu noraidīta Vācijas valdības prasība atcelt tiesību aktu, jo saskaņā ar Reglamenta 107. panta 3. punktu šis pasākums tiek automātiski atcelts sprieduma pasludināšanas brīdī. Ja Vispārējai tiesai apstrīdētais lēmums būtu jāatceļ, Komisijai saskaņā ar LESD 266. pantu būtu jāveic ar šo atcelšanu saistīti pasākumi, ievērojot sprieduma motīvu daļu. Ja tiktu pieņemts, ka Komisija atkal noraidītu Vācijas valdības prasību par [valsts noteikumu] atstāšanu spēkā, balstoties, piemēram, uz jaunu pamatojumu, pasākums, kas ir zaudējis spēku saskaņā ar Reglamenta 107. panta 3. punktu, neradītu šķērslī sprieduma iedarbībai. Turpretī, ja Komisijai būtu jāapmierina pieteikums par [valsts noteikumu] atstāšanu spēkā, lai ievērotu sprieduma motīvu daļu, lūgtais pagaidu pasākums būtu it īpaši piemērots, lai turpmāk nodrošinātu pilnīgu iedarbību nākotnes spriedumam par tiesību akta atcelšanu, kurš tai šādi būs jāizpilda.
- 36 Šādos apstākļos Komisija tāpat nevar lietderīgi apgalvot, ka lūgtais pagaidu pasākums pārsniedz to, ko Vispārējā tiesa varētu nospriest nākotnē taisītajā spriedumā par tiesību akta atcelšanu. Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka, izvērtējot pieteikuma par pagaidu noregulējuma pieņemamību, Vācijas valdība ir atbilstoši norādījusi (skat. Tiesas 1986. gada 28. janvāra spriedumu lietā 169/84 *Cofaz u.c./Komisija*, *Recueil*, 391. lpp., 28. punkts), ka ar Komisijai nolūkā atstāt spēkā paziņotajām valsts noteiktajām robežvērtībām tiktu nodrošināts augstāks bērnu veselības aizsardzības līmenis nekā ar robežvērtībām, kas tiek ieviestas ar Jauno rotaļlietu direktīvu, ka atteikt tai lūgto pagaidu pasākumu laika posmā no 2013. gada 21. jūlija līdz sprieduma pēc būtības pasludināšanas brīdim nozīmētu nodarīt bērnu veselībai būtisku un neatgriezenisku kaitējumu un ka interesei, kuras aizsardzība tiek prasīta, proti, sabiedrības veselībai, ir būtiska nozīme.

- 37 Šis Vācijas valdības noslēguma izklāsts par pagaidu noregulējumu atbildīgajam tiesnesim, izvērtējot viņam iesniegtā pieteikuma pieņemamību, ļauj pietiekami droši pieņemt, ka, lai izpildītu pienākumus, kas tiktu noteikti spriedumā par tiesību akta atcelšanu, Komisijai būtu jāapmierina strīdīgā prasība par [valsts noteikumu] atstāšanu spēkā. Tādējādi lūgtais pagaidu pasākums būtu viens no pasākumiem, kas Komisijai visdrīzāk būtu jāveic, izpildot šādu spriedumu.
- 38 Šajā ziņā šī lieta ir jānošķir no lietas, kurā ir ticis izdots rīkojums lietā *Milieudéfensie* un kurā tika lūgta atļauja piemērot atkāpi, ar kuru Komisija atbrīvoja dalībvalsti no dažu gaisa kvalitātes robežvērtību ievērošanas. Komisija kā nepieņemamu bija noraidījusi vides aizsardzības organizācijas iesniegto prasību veikt minētās atļaujas “atkārtotu iekšēju pārbaudi”. Prasītāja organizācija cēla prasību par tiesību akta atcelšanu, vērsoties pret šo noraidīto lēmumu, nevis pret atļauju piemērot atkāpi. Turklāt tā pieteikumu par pagaidu noregulējumu iesniedza galvenokārt ar mērķi pieprasīt, lai Komisija izdod rīkojumu attiecīgajai dalībvalstij nekavējoties ievērot robežvērtības. Pieteikums par pagaidu noregulējumu rīkojuma lietā *Milieudéfensie* 37.–41. punktā tika atzīts par nepieņemamu, tāpēc ka lūgtā pagaidu pasākuma noteikšana faktiski nozīmētu pieprasīt Komisijai atsaukt atkāpi, lai gan spriedums par noraidīto lēmuma atcelšanu uzliktu tai pienākumu tikai rīkoties un veikt sākotnēji atteikto atkārtoto pārbaudi, neskarot tās rezultātu, vēl jo vairāk tāpēc, ka abu pušu strīds neattiecās uz minēto rezultātu, bet attiecās tikai uz pieņemamības jautājumiem. Tādējādi atkāpes atsaukšana nekādā ziņā nebūtu minētā sprieduma nepieciešamās sekas, tāpēc lūgtais pagaidu pasākums krietni pārsniegtu pasākumus, kas Komisijai būtu bijis jāveic, lai izpildītu spriedumu atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 266. pantu (attiecībā uz līdzīgu situāciju par Savienības tiesībām valsts atbalsta jomā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *CIRFS u.c./Komisija*, 20.–23. punkts).
- 39 No visa iepriekš minētā izriet, ka pieteikums par pagaidu pasākuma noteikšanu ir jāatzīst par pieņemamu, bet tikai daļā par pakārtotu prasījumu. No LESD 114. panta 4. un 6. punkta noteikumiem izriet, ka tikai Komisijas kompetencē ir apstiprināt dalībvalstu iesniegtos pieteikumus atstāt spēkā valsts noteikumus, bet par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis principā var tikai pieprasīt attiecīgajai iestādei veikt noteiktus pasākumus vai atturēties no šādas rīcības.

Par fumus boni juris

- 40 No judikatūras izriet, ka nosacījums par *fumus boni juris* ir izpildīts tad, ja vismaz viens no prasītāja pamatprasības pamatojumam izvirzītajiem pamatiem sākotnēji šķiet tāds, kam ir nozīme, un katrā ziņā šķiet pamatots. Tam pietiek, ja šis pamats rada sarežģītus un sensitīvus jautājumus, kurus sākotnēji nevar noraidīt kā acīmredzami neatbilstošus, bet kuri ir padziļināti jāpārbauda, ko veic kompetentā tiesa, lai lemtu par lietas būtību, vai arī ja no iesaistīto lietas dalībnieku formulētajiem argumentiem pamattiesvedībā izriet, ka pastāv būtiskas juridiskas pretrunas, kuru risinājums nav skaidrs no paša sākuma (šajā ziņā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Westfälische Drahtindustrie u.c./Komisija*, 54. punkts, un Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 19. septembra rīkojumu lietā T-52/12 R *Griekija/Komisija*, 13. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par svina un bārija robežvērtību pagaidu apstiprinājumu

- 41 Vācijas valdība uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 114. pants, jo Komisija, apstiprinot paziņotos valsts noteikumus par svina un bārija robežvērtībām, ir noteikusi termiņu, kas beidzas 2013. gada 21. jūlijā. LESD 114. panta 6. punkta pirmajā daļā neesot paredzēts šāds ierobežojums laikā, līdz ar to Komisija varot tikai izvēlēties, vai tos apstiprināt vai noraidīt. Termiņš, kurā tai ir jāpieņem savs lēmums, ir skaidri ierobežots līdz sešiem mēnešiem. Šis noteikuma formulējums tai neatļauj noteikt ierobežojumu laikā, it īpaši tik striktu ierobežojumu, kāds ir šajā lietā, kas vēlāk tās dienestiem dodot plašas iespējas pārbaudīt iespējamo pielāgošanos saskaņošanas pasākumam.

- 42 Vācijas valdība piebilst, ka arī LESD 114. panta 6. punkta pirmās daļas sistēma liecina pret Komisijas iespēju noteikt ierobežojumu laikā lēmumam, kas pieņemts, pamatojoties uz minēto noteikumu. Pirmkārt, šā 6. panta otrajā daļā tiek radīta apstiprinājuma prezumpcija tad, ja Komisija nepieņem lēmumu sešu mēnešu laikā, kā tas ir paredzēts iepriekšējā daļā. Otrkārt, saskaņā ar minētā 6. panta trešo daļu Komisija tikai izņēmuma gadījumos var pagarināt sākotnējo sešu mēnešu termiņu. Treškārt, LESD 114. panta 7. punktā ir paredzēts, ka Komisijai, apstiprinot paziņotos valsts noteikumus, nekavējoties jāpārbauda, vai ir jāiesaka pielāgošanās saskaņošanas pasākumam. Šī noteikuma mērķis esot nodrošināt, lai procedūras saistībā ar valsts noteikumu atstāšanu spēkā lēnā gaita nekaitētu prasītājam dalībvalstij. Tātad Komisijai ir skaidri paredzēts pienākums pārbaudīt iespējamās pielāgošanas iespēju un piemērojamību tūlīt pēc apstiprinājuma piešķiršanas.
- 43 Komisija atbild, ka Vācijas valdības argumentācijā neesot ņemta vērā ar LESD 114. pantu ieviestā sistēma. Proti, tieši atļauja piemērot stingrākus valsts noteikumus esot uzskatāma par atkāpi no saskaņošanas pasākumiem. Neatsaucoties uz izņēmumu, tā esot noteikusi ierobežojumu laikā tikai tāpēc, lai radītu situāciju, kas ir saderīga ar saskaņošanas pasākumu, vienlaikus uz noteiktu laiku apstiprinot augstāku aizsardzības līmeni. Nosakot ierobežojumu laikā, varot ātri tikt pabeigta procedūra un novērsta iespējamā otrā procedūra, kas var tikt uzsākta, pamatojoties uz LESD 114. panta 4. punktu. Komisija esot izvēlējusies minēto risinājumu, jo Vācijas Federatīvā Republika ļoti agri esot iebildusi pret tās izvēlēto pieeju, lai gan tā jau bija veikusi pasākumus robežvērtību pielāgošanai jaunākajām zinātnes atziņām. Tātad esot šķitis loģiski ierobežot atļauju laikā, jo tas esot vienīgais veids, kā nodrošināt vienotu noteikumu piemērošanu jebkurā brīdī attiecīgajām vielām, kuras satur iekšējā tirgū tirgotās rotaļlietas.
- 44 Komisija apgalvo, ka bloķēt jebkādus pasākumus, kuru mērķis ir ieviest stingrākus noteikumus Savienības līmenī, līdz brīdim, kad tiks pabeigta LESD 114. panta 6. punktā paredzētā procedūra, būtu pretrunā Jaunajā rotaļlietu direktīvā izvirzītajam aizsardzības mērķim un būtiskajai nozīmei, kāda Savienības tiesībās ir veselības aizsardzībai. Šāds rezultāts būtu acīmredzami absurds. Turpretī atļauju ierobežošana laikā vajadzības gadījumā Komisijai dotu iespēju rast elastīgākus risinājumus, kas pēc iespējas mazāk traucētu iekšējā tirgus darbībai un Savienības tiesību vienveidīgai piemērošanai. Vienlaikus tas ļautu ņemt vērā dalībvalstu legītimās bažas.
- 45 Šajā ziņā par pagaidu neregulējumu atbildīgais tiesnesis vispirms norāda, ka apstrīdētā lēmuma 54. punktā Komisija ir skaidri atzinusi, ka Jaunajā rotaļlietu direktīvā noteiktās migrācijas robežvērtības svinam nenodrošina atbilstošu aizsardzības līmeni bērniem un tāpēc tai esot jāuzsāk attiecīgo robežvērtību pārskatīšanas procedūra. Tāpēc Komisija apstrīdētā lēmuma 55. punktā ir atzinusi, ka paziņotie valsts noteikumi attiecībā uz svinu ir attaisnoti ar būtisku prasību aizsargāt cilvēku veselību. Tas attiecas arī uz bāriju: apstrīdētā lēmuma 48. punktā Komisija tāpat skaidri ir norādījusi, ka Vācijas valdības noteiktās vērtības visdrīzāk nodrošina augstāku bērnu veselības aizsardzības līmeni. Tāpēc apstrīdētā lēmuma 51. punktā tā ir atzinusi, ka paziņotie valsts noteikumi attiecībā uz bāriju ir attaisnoti ar būtisku prasību aizsargāt cilvēku veselību.
- 46 Visbeidzot jāpiebilst, ka apstrīdētā lēmuma 94. punktā Komisija ir norādījusi, ka Vācijas Federatīvās Republikas paziņotie valsts pasākumi attiecībā uz svinu un bāriju nav ne patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis, ne arī apslēpts tirdzniecības starp dalībvalstīm ierobežojums, ne arī nesamērīgs šķērslis iekšējā tirgus darbībai. Komisija ir secinājusi, ka ir pamats uzskatīt, ka minētie pasākumi var tikt atļauti, “ar nosacījumu, ka tie ir ierobežoti laikā”.
- 47 Tādējādi ir jākonstatē, ka Komisija ir apstiprinājusi, ka visi LESD 114. panta 4. un 6. punkta piemērošanas nosacījumi attiecībā uz svinu un bāriju ir izpildīti. Turklāt tā piekrita Vācijas Federatīvajai Republikai, ka atļauja ir jāpiešķir, ja ir izpildīti LESD 114. panta 4. un 6. punktā paredzētie nosacījumi. Tomēr tā norādīja, ka viens no šiem nosacījumiem ir arī nepieciešamība noteikt valsts noteikumus līdz brīdim, kad tiks pieņemtas Jaunās rotaļlietu direktīvas robežvērtības, kā tas ir šajā gadījumā. Beidzoties ierobežojumam laikā, valsts noteikumi vairs nebūs nepieciešami. Šādā situācijā būtu labāk noteikt tādu ierobežojumu laikā, kādu tā ir noteikusi apstiprinājumā.

- 48 Komisija savos apsvērumos par pieteikumu par pagaidu noregulējumu attiecībā uz Jaunajā rotaļlietu direktīvā noteikto robežvērtību pārskatīšanu ir precizējusi, ka 2013. gada 3. janvārī tā esot paziņojusi Pasaules Tirdzniecības organizācijai par regulas projektu, ar ko groza minēto direktīvu un pielāgo bārija robežvērtības. Pēc paziņojuma par projektu iesniegšanas tai esot jāievēro 60 dienu termiņš, proti, ir jāgaida līdz 2013. gada 4. martam, lai to pieņemtu. Beidzoties termiņam un ņemot vērā iespējamus apsvērumus, tā varot iesniegt attiecīgo projektu regulatīvajai komitejai, ko tā esot “plānojusi darīt” 2013. gada martā pēc rakstveida procesa. “Ja regulatīvā komiteja apstiprina projektu ar kvalificētu balsu vairākumu”, sākas trīs mēnešu termiņš, kurā Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome var celt iebildumus. “Ja iebildumi nerodas”, Komisija minēto projektu varot pieņemt. Jaunās migrācijas robežvērtības bārijam tādat varētu stāties spēkā 2013. gada jūlijā.
- 49 No šī izklāsta kļūst skaidrs, ka Komisijas paredzēto jauno bārija migrācijas robežvērtību stāšanās spēkā ir atkarīga no daudziem neprognozējamiem pasākumiem. Nosakot konkrētu atļaujas termiņu “vēlākais līdz 2013. gada 21. jūlijam”, kā to izdarījusi Komisija apstrīdētā lēmuma 1. pantā, Komisija tādat, kā sākotnēji šķiet, ir radījusi risku, ka Vācijas Federatīvajai Republikai var nākties atteikties no saviem valsts noteikumiem, pirms stājas spēkā iespējamās jaunās migrācijas robežvērtības, lai gan šie noteikumi, neapšaubāmi, nodrošina augstāku aizsardzības līmeni nekā Jaunajā rotaļlietu direktīvā pašreiz noteiktās vērtības un minēto noteikumu atstāšana spēkā ir attaisnota ar būtisku veselības aizsardzības prasību. Tādējādi sākotnēji šķiet, ka Vācijas valdības arguments – saskaņā ar kuru šāda termiņa noteikšana neatbilst “atstāšanai spēkā” LESD 114. panta 4. punkta izpratnē un tādējādi tiek apieta LESD 114. panta 4.–7. punktā ieviestā termiņu sistēma un apstiprinājuma prezumpcija – ir pamatots.
- 50 Tas vēl jo vairāk attiecas uz Komisijas plānoto svina robežvērtību pielāgošanu. Proti, pati Komisija pamatojas uz principu, ka jaunās robežvērtības varēs tikt pieņemtas ne agrāk par 2014. gada janvāri, proti, katrā ziņā pēc tam, kad būs beidzies tās apstiprinājumā stingri noteiktais termiņš, kurš beidzas 2013. gada 21. jūlijā.
- 51 Tādējādi ir jākonstatē, ka Vācijas valdības argumenti par apstiprinājumu ar laika ierobežojumu svinam un bārijam ir ļoti būtiski un rada jautājumus, kas, kā sākotnēji šķiet, ir rūpīgi jāpārbauda, un tas ir tās tiesas kompetencē, kura izskata lietu pēc būtības. Tādat šajā ziņā pieteikums par pagaidu noregulējumu ir *fumus boni juris*.
- 52 Jau tagad jānorāda, ka gadījumā, ja pieteikums par pagaidu noregulējumu šajā jautājumā tiktu pieņemts, Komisija jebkurā brīdī varētu celt prasību atbilstoši Reglamenta 108. pantam, ja tā uzskatītu, ka apstākļi ir mainījušies tādējādi, ka ir pamatoti pagaidu pasākuma grozījumi vai atcelšana, kā tas notiktu, piemēram, tādā gadījumā, ja starplaikā tiktu pielāgotas svinam un bārijam piemērojamās robežvērtības.

Par pieteikuma apstiprināt antimona, arsēna un dzīvsudraba robežvērtības noraidījumu

- 53 Vācijas valdība uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 114. panta 4. un 6. punkts, jo Komisija neesot ņēmusi vērā atbilstīgu novērtējuma kritēriju, kad, pamatojot savu atteikumu atstāt spēkā valsts noteikumus, kas piemērojami antimonam, arsēnam un dzīvsudrabam, tā tai pārmeta pierādījumu trūkumu tam, ka Jaunajā rotaļlietu direktīvā paredzētās migrācijas robežvērtības nenodrošina pietiekamu aizsardzības līmeni, vai arī tam, ka tās visdrīzāk nelabvēlīgi ietekmēs veselību. Proti, no Tiesas 2003. gada 20. marta sprieduma lietā C-3/00 Dānija/Komisija (*Recueil*, I-2643. lpp., 63. un 64. punkts) izriet, ka dalībvalsts, lai attaisnotu savu valsts noteikumu atstāšanu spēkā, var atsaukties uz to, ka sabiedrības veselības apdraudējumu tā novērtē citādāk, nekā to ir darījis Savienības likumdevējs attiecīgajā saskaņošanas pasākumā. Prasītājam dalībvalstij šajā gadījumā esot tikai jāpierāda, ka ar valsts noteikumiem tiek nodrošināts augstāks sabiedrības veselības aizsardzības līmenis nekā ar Savienības tiesību saskaņošanas pasākumu un ka tajos netiek pārsniegts tas, kas vajadzīgs, lai sasniegtu šo mērķi.

54 Pretēji Komisijas apgalvotajam Vācijas valdība ir izpildījusi visus savus pienākumus pierādījumu jomā. Valsts noteiktās robežvērtības, kas ir identiskas tām, kuras ir paredzētas Vecajā rotaļlietu direktīvas II pielikuma II daļas 3. punktā, un Jaunās rotaļlietu direktīvas II pielikuma III daļas 13. punktā paredzētās robežvērtības var tikt salīdzinātas tikai pēc to konvertēšanas, jo pirmās ir biopieejamības robežvērtības, savukārt otrās – migrācijas robežvērtības. Vācijas valdība ir konvertējusi migrācijas robežvērtības, pamatojoties uz standartu EN 71-3 (skat. šā rīkojuma 6. punktu), tad tā ir salīdzinājusi biopieejamības robežvērtības pēc tam, kad ir izsmeltas Jaunajā rotaļlietu direktīvā paredzētās maksimāli pieļaujamās migrācijas robežvērtības trim rotaļlietu materiālu veidiem, ar Vecajā rotaļlietu direktīvā noteiktajām robežvērtībām (neatkarīgi no tā, no kāda materiāla ir ražotas rotaļlietas). Pēc šīs konvertēšanas migrācijas robežvērtības, kas paredzētas paziņotajos valsts noteikumos, izrādījās zemākas par tām, kas ir paredzētas Jaunajā rotaļlietu direktīvā. Tātad tajā attiecīgajiem elementiem ir atļautas augstākas migrācijas robežvērtības nekā tās, kas ir paredzētas minētajos valsts noteikumos, tādējādi pakļaujot bērnus lielākai kaitīgo vielu iedarbībai. Tas pierāda, ka ar minētajiem valsts noteikumiem tiek nodrošināts augstāks aizsardzības līmenis nekā tas, kas izriet no Jaunās rotaļlietu direktīvas piemērošanas; to apstiprina šāda tabula:

Elements	Biopieejamības robežvērtība saskaņā ar Vācijas tiesībām (atbilst Vecajai rotaļlietu direktīvai)	Biopieejamības robežvērtība saskaņā ar Jauno rotaļlietu direktīvu		
		µg/dienā neatkarīgi no rotaļlietas materiāla	µg/dienā sausā, trauslā, pulverveida vai lokanā rotaļlietas materiālā	µg/dienā šķidrā vai lipīgā rotaļlietas materiālā
Antimons	0,2	4,5	4,5	4,5
Arsēns	0,1	0,38	0,36	0,38
Dzīvsudrabs	0,5	0,75	0,76	0,76

55 Vācijas valdība uzskata, ka tas pierāda, ka katram elementam un katram materiāla veidam biopieejamības robežvērtības Vecajā rotaļlietu direktīvā bija zemākas par tām, kas ir paredzētas Jaunajā rotaļlietu direktīvā. Tādējādi, jau veicot pārbaudi par katru materiāla veidu atsevišķi, var secināt, ka ar paziņotajiem valsts noteikumiem tiek nodrošināts augstāks bērnu veselības aizsardzības līmenis nekā ar Jaunās rotaļlietu direktīvas noteikumiem. Šis konstatējums būtu vēl pārliecinošāks, ja visaptveroša pārbaude tiktu veikta katram elementam, pēc konvertēšanas saskaitot kopā Jaunajā rotaļlietu direktīvā paredzētās biopieejamības robežvērtības triju veidu rotaļlietu materiāliem.

- 56 Turpretī Komisija uzskata, ka ar valsts paziņotajiem noteikumiem (un ar Vecajā rotaļlietu direktīvā paredzētajām robežvērtībām, uz kurām ir balstīti minētie noteikumi) veselība netiek aizsargāta efektīvāk nekā ar Jaunās rotaļlietu direktīvas noteikumiem un ka, gluži pretēji, vairumā gadījumu Vācijas standartos tiek nodrošināta ievērojami zemāka aizsardzība pret antimonu, arsēnu un dzīvsudrabu, kā to apliecinot turpmāk norādītā tabula, kurā ir salīdzinātas Jaunajā rotaļlietu direktīvā paredzētās migrācijas robežvērtības ar Vācijas valdības paziņotajām robežvērtībām, kurā skaitļi attiecas uz maksimāli pieļaujamo daudzumu katram elementam mg, kas var izdalīties (kas var “migrēt”) no viena rotaļlietas materiāla kg:

Elements	Jaunā rotaļlietu direktīva Migrācija no rotaļlietu materiāliem mg/kg			Paziņotie pasākumi, kas izteikti kā migrācija mg/kg EN 71-3
	no šķidrā vai lipīga materiāla	no sausa, trausla, pulverveida vai lokana materiāla	no noskrāpēta materiāla	
Antimons	11,3	45	560	60
Arsēns	0,9	3,8	47	25
Dzīvsudrabs	1,9	7,5	94	60

- 57 Komisija uzskata, ka no tabulas skaidri izriet, ka Vācijas valdības paziņotās robežvērtības šķidrā un cietā materiālā ir acīmredzami augstākas nekā Jaunajā rotaļlietu direktīvā paredzētās vērtības. Paziņotās robežvērtības esot zemākas tikai noskrāpētiem materiāliem, kas parasti ir daudz grūtāk pieejami tieši tāpēc, ka tie vispirms ir jānoskrāpē.
- 58 Komisija apstrīd Vācijas valdības salīdzinājumu tās iesniegtajā tabulā (skat. šā rīkojuma 54. punktu). Otrajā ailē esot norādīta biopieejamība kā Vācijas valsts noteikumu (un Vecās rotaļlietu direktīvas) sasniedzamais mērķis, savukārt trijās nākamajās ailēs pa labi esot norādīta biopieejamība, kas ir sasniegta praksē, piemērojot Jauno rotaļlietu direktīvu, proti, ņemot vērā absorbētā rotaļlietas materiāla daudzumu. Lai šis salīdzinājums būtu pareizs, arī attiecībā uz Veco rotaļlietu direktīvu esot jāaprēķina biopieejamība, ko var panākt praksē, un tas jādara attiecībā uz trijiem rotaļlietu materiāla veidiem. Šim nolūkam katra attiecīgā elementa migrācijas robežvērtība, t.i., maksimālais šī elementa daudzums, par kuru tiek pieņemts, ka tas izdalās no viena rotaļlietas materiāla kg, esot jāpareizina ar rotaļlietas materiāla daudzumu, ko bērns norij spēlējoties: 100 mg sausā (un citā) materiālā, 400 mg plastilinā un pirkstu krāsās vai šķidrā (un citā) materiālā un 8 mg noskrāpētā materiālā. Šos rezultātus uzskatāmi parādot šī tabula:

Elements	Vecā rotālietu direktīva			Jaunā rotālietu direktīva		
	Biopieejamība µg/dienā -mērķis	Bioloģiskā pieejamība µg/dienā sasniegta piemērojot standartu EN 71-3	pieejamība praksē	Bioloģiskā pieejamība µg/dienā sasniegta piemērojot	praksē	Jauno rotālietu direktīvu
	sausā materiālā	plastilīnā un pirkstu krāsās	noskrāpētā materiālā	sausā materiālā	šķidrā materiālā	noskrāpētā materiālā
	¶ ¶ 100 mg	¶ ¶ 400 mg	¶ ¶ 8 mg	¶ ¶ 100 mg	¶ ¶ 400 mg	¶ ¶ 8 mg
Antimons	0,2	6	24	0,5	4,5	4,5
Arsēns	0,1	2,5	10	0,2	0,4	0,36
Dzīvsudrabs	0,5	2,5	10	0,5	0,75	0,76

- 59 Šis salīdzinājums liecinot, ka Jaunajā rotālietu direktīvā attiecībā uz antimonu, arsēnu un dzīvsudrabu, izņemot noskrāpēto materiālu, ir daudz stingrāki noteikumi nekā noteikumi, kurus Vācijas Federatīvā Republika lūdz atļaut atstāt spēkā. Tātad paziņotie noteikumi nenodrošinot veselības aizsardzību, tātad pamattiesvedībā izstrūksto LĒSD 114. panta 4. punktā paredzētais būtiskais elements, proti, pasākuma atbilstība.
- 60 Šajā ziņā par pagaidu noregulējumu atbildīgajam tiesnesim ir jākonstatē, ka strīds starp Vācijas valdību un Komisiju par “pareizajām” antimona, arsēna un dzīvsudraba robežvērtībām rotālietās rada tehniski ļoti sarežģītus jautājumus. Tas it īpaši attiecas uz migrācijas un biopieejamības robežvērtību konvertēšanu.
- 61 Runājot par minēto konvertēšanu, Vācijas valdība apstrīd “biopieejamības robežvērtību, kuras var tikt sasniegtas praksē” un kuras Komisija ir ieguvusi, sareizinot migrācijas robežvērtības, kas atbilst standartam EN 71-3, ar iespējamo absorbēto daudzumu, proti, 100 mg, 400 mg un 8 mg, nozīmi. Šis iebildums sākotnēji šķiet pamatots, ciktāl Vācijas valdība norāda, ka standarta EN 71-3 migrācijas

robežvērtības tika izstrādātas, pamatojoties uz pieņēmumu, ka absorbētā rotaļlietu materiāla daudzums dienā ir tikai 8 mg, un ka Vecajā rotaļlietu direktīvā (kā arī valsts noteikumos, kas uz to ir balstīti), pirmkārt, jau ir uzlikts pienākums ievērot piemērojamās biopieejamības robežvērtības un, otrkārt, ir noteiktas maksimālās biopieejamības robežvērtības dienā, lietojot rotaļlietas, kā arī ir aizliegta to pārsniegšana. Tā kā Vācijas valdība piebilst, ka Komisijas noteiktās “biopieejamības robežvērtības, kuras var tikt sasniegtas praksē”, nav pareizas, tādēļ ka šādi aprēķinātas robežvērtības ir daudz augstākas nekā tās, kas kopumā ir atļautas Vecajā rotaļlietu direktīvā, jo pieņēmums, uz kuru Komisija balstījusi konvertēšanu, ir pretrunā minētās direktīvas noteikumiem, arī šis arguments sākotnēji nešķiet pilnīgi nenozīmīgs.

- 62 Turklāt pati Komisija atzīst, ka, pat piemērojot pašas konvertēšanas metodi, paziņotās valsts robežvērtības noskrāpētiem materiāliem ir zemākas par tām, kas ir noteiktas Jaunajā rotaļlietu direktīvā, jo noskrāpētais materiāls ir grūtāk pieejams bērnam tāpēc, ka tas vispirms ir jānoskrāpē. Komisija, atbildot uz šajā saistībā uzdotu jautājumu, kā piemēru noskrāpētiem materiāliem ir minējusi ne tikai virsmas pārklājumus (krāsas, lakas), plastmasas un citus tādus materiālus kā āda, kartons un koks un tādus tekstilizstrādājumus kā plīšs, bet arī stiklu vai tēraudu. Tā ir precizējusi, ka pats bērns spēlējoties ņem mutē rotaļlietu, to skrāpē ar zobiem, sūkā vai laiza un tādējādi var arī norīt noskrāpēto materiālu. Tomēr šie paskaidrojumi sākotnēji neļauj noteikt, kāpēc noskrāpētas rotaļlietas – proti, ļoti nolietotas rotaļlietas, kādas bieži vien var atrast bērnudārzos, bērnu aprūpes iestādēs un daudz bērnu ģimenēs, – būtu grūtāk pieejamas nekā citu veidu materiāli, ne arī to, kāpēc to radītais veselības apdraudējums būtu jāuzskata par nenozīmīgu. Katrā ziņā Komisija nav minējusi nevienu skaitli, kas apliecinātu šādu rotaļlietu retuma pakāpi. Tāpēc nekādi nevar tikt apgalvots, ka ar paziņotajiem valsts noteikumiem attiecībā uz rotaļlietu noskrāpēto materiālu nevarētu tikt nodrošināta veselības aizsardzība LESD 114. panta 4. punkta izpratnē.
- 63 Lai arī Komisija vēl apgalvo, ka noteikumi, kurus Vācijas valdība lūdz apstiprināt, ir balstīti uz gandrīz 30 gadus vecām metodēm, pietiek norādīt, ka Jaunajā rotaļlietu direktīvā pats likumdevējs skaidri ir atļāvis līdz 2013. gada 20. jūlijam atstāt spēkā robežvērtības, kas ir noteiktas, izmantojot šīs metodes. Arī valsts noteiktās bārija un svina robežvērtības, kuras Komisija apstrīdētajā lēmumā atļāvusi piemērot pēc termiņa beigām, ir aprēķinātas, izmantojot minētās metodes. Tātad Komisijai *prima facie* nav pamata apgalvot, ka ar Veco rotaļlietu direktīvu ieviestā robežvērtību sistēma ir sevi pilnībā izsmēlusi, zinātniski novecojusi un tāpēc arī ir acīmredzami nepiemērota.
- 64 Tāpat nevar tikt pieņemts Komisijas arguments par to, ka neviena cita dalībvalsts nav izteikusi iebildumus par jaunajām robežvērtībām. Ir pilnīgi pieļaujams, ka dalībvalsts – it īpaši veselības aprūpes jomā – dažu vielu iespējamo apdraudējumu iedzīvotājiem novērtē citādāk nekā Savienības likumdevējs, izstrādājot saskaņošanas pasākumu, kas ļauj minētajai valstij atstāt spēkā savus valsts noteikumus, ja tā var pierādīt, ka ar tiem sabiedrības (valsts) veselība tiek aizsargāta labāk nekā ar attiecīgo saskaņošanas pasākumu un ka ar tiem netiek pārsniegts tas, kas ir vajadzīgs, lai sasniegtu minēto mērķi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Dānija/Komisija, 63. un 64. punkts).
- 65 Tāpēc ir jāsecina, ka Vācijas valdības argumenti attiecībā uz atteikumu apstiprināt piemērojamās antimona, arsēna un dzīvsudraba robežvērtības rada sarežģītus jautājumus, kuri sākotnēji nevar tikt noraidīti kā neatbilstoši, bet tie ir padziļināti jāpārbauda, kas būs jāveic pamattiesvedībā, vajadzības gadījumā konsultējoties ar ekspertu saskaņā ar Reglamenta 65. panta d) punktu.
- 66 Visbeidzot, ir jāuzsver, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav pārbaudījusi, vai pastāv iespējama patvaļīga diskriminācija, kāds apslēpts tirdzniecības starp dalībvalstīm ierobežojums vai iespējams šķērslis iekšējā tirgus darbībai. Tomēr, kā pamatoti norādījusi Vācijas valdība, Komisija pati šajā lēmumā ir atzinusi, ka Vācijas valsts noteikumi attiecībā uz svīnu, bāriju, nitrozamīniem un vielām, kas viegli nitrozējas, vienādi ir piemērojami visiem produktiem un ar tiem netiek radīta ne patvaļīga diskriminācija, ne tirdzniecības starp dalībvalstīm ierobežojumi, ne arī šķēršļi iekšējā tirgus darbībai. Nav iemesla uzskatīt, ka, lai arī šajā ziņā paziņotie valsts noteikumi ir identiski, tas būtu citādi attiecībā uz antimonu, arsēnu un dzīvsudrabu.

- 67 Tātad arī nosacījums par *fumus boni juris*, ciktāl tas attiecas uz atteikumu apstiprināt piemērojamās robežvērtības antimonam, arsēnam un dzīvsudrabam, ir izpildīts.

Par steidzamību

- 68 Jāatgādina, ka pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis ir nodrošināt nākotnē taisāmā sprieduma par lietas būtību pilnīgu iedarbību, lai nepieļautu robu Savienības tiesu nodrošinātajā tiesiskajā aizsardzībā (Tiesas priekšsēdētāja 1996. gada 3. maija rīkojums lietā C-399/95 R Vācija/Komisija, *Recueil*, I-2441. lpp., 46. punkts). Lai sasniegtu šo mērķi, pieteikuma par pagaidu noregulējumu steidzamība ir jānovērtē, ņemot vērā nepieciešamību pieņemt pagaidu lēmumu, lai novērstu, ka lietas dalībniekam, kas lūdz pagaidu noregulējumu, tiktu nodarīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums (Tiesas priekšsēdētāja 1999. gada 18. novembra rīkojums lietā C-329/99 P(R) *Pfizer Animal Health/Padome*, *Recueil*, I-8343. lpp., 94. punkts). Pusei, kas atsaucas uz šāda kaitējuma draudiem, ir jāpierāda, ka to rašanās ir paredzama ar pietiekamu iespējamības pakāpi (šajā ziņā skat. Tiesas 1993. gada 29. jūnija rīkojumu lietā C-280/93 R Vācija/Padome, *Recueil*, I-3667. lpp., 34. punkts, un Tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 17. jūlija rīkojumu lietā C-180/01 P(R) Komisija/NALOO, *Recueil*, I-5737. lpp., 53. punkts).
- 69 Šajā lietā Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka, ja netiks īstenoti lūgtie pagaidu pasākumi, tai var tikt nodarīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums laika posmā no 2013. gada 20. jūlija līdz brīdim, kad Vispārējā tiesa taisīs spriedumu par lietas būtību. Apdraudētā likumīgā interese ir to bērnu veselība, kuri var nonākt saskarē ar rotaļlietām, kuras nav ražotas saskaņā ar paziņotajos valsts noteikumos paredzētajām robežvērtībām, ar kurām tiek nodrošināts augstāks aizsardzības līmenis nekā ar Jauno rotaļlietu direktīvu. Kaitējums esot būtisks, jo veselība pati par sevi ir īpaši svarīga vērtība un bērni, kas ir visjutīgākie patērētāji, nevar paši izlemt, kādām briesmām viņi sevi pakļauj. Ja kaitējums tiktu nodarīts, tas būtu neatgriezenisks, jo, ņemot vērā tā būtību, veselībai nodarītais kaitējums nevarot tikt novērsts ar atpakaļejošu spēku.
- 70 Komisija būtībā atbild, ka, pat ja ar Vecās rotaļlietu direktīvas robežvērtībām tika nodrošināts augstāks aizsardzības līmenis, tas nenozīmē, ka ar Jaunās rotaļlietu direktīvas noteikumiem no 2013. gada 20. jūlija var tikt radīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums. Turklāt, tā kā nepastāvot *fumus boni juris*, Vācijas Federatīvā Republika nevarot atsaukties uz steidzamību.
- 71 Šajā ziņā jānorāda, ka šī lieta attiecas uz to bērnu veselības aizsardzību, kuri var nonākt saskarē ar rotaļlietām, kas satur noteiktus smagos metālus. Runājot par to robežvērtību noteikšanu rotaļlietās, LESD 114. panta 4. punktā ir paredzēta iespēja atstāt spēkā valsts noteikumus, kas ir attaisnoti ar LESD 36. pantā uzskaitītajām būtiskajām vajadzībām, t.i., prasībām, kas tostarp attiecas uz cilvēku veselības aizsardzību. Saskaņā ar LESD 191. panta 1. un 2. punktu, kuru mērķis tāpat ir aizsargāt cilvēku veselību, šajā jomā īstenojamās politikas pamatā tostarp ir piesardzības princips.
- 72 Saskaņā ar piesardzības principu, kas ir Savienības tiesību vispārējs princips, ja nav skaidrības par cilvēku veselības apdraudējuma pastāvēšanu vai tā apmēru, Savienības iestādes var veikt aizsardzības pasākumus, negaidot, kad tiks pilnībā pierādīta apdraudējuma faktiskā esamība un smagums (skat. Vispārējās tiesas par pagaidu noregulējumu atbildīgā tiesneša 2007. gada 28. septembra rīkojumu lietā T-257/07 R Francija/Komisija, Krājums, I-4153. lpp., 60. un 61. punkts un tajos minētā judikatūra). Tām pat ir pienākums veikt attiecīgus pasākumus, lai novērstu noteiktu apdraudējumu, ko sabiedrības veselībai var radīt konkrēti produkti; vienlaikus tās var tikai sniegt ticamas un pārlicinošas norādes un secinājumus, kas, neizslēdzot zinātnisku nenoteiktību, ļauj saprātīgi apšaubīt minētā produkta drošību (2013. gada 7. marta spriedums lietā T-539/10 *Acino*/Komisija, 63. un 66. punkts).

- 73 Lemjot par to, vai attiecīgais tiesību akts ar pietiekamu iespējamības pakāpi var nodarīt nopietnu un neatgriezenisku kaitējumu veselībai, arī par pagaidu noregulējumu atbildīgajam tiesnesim ir jāņem vērā šie apsvērumi, kuru pamatā ir piesardzības princips un kas ir saistīti ar iespējamā veselības apdraudējuma pastāvēšanu un smagumu. It īpaši nebūtu noliedzams šāds kaitējums kā tīri hipotētisks tikai tāpēc, ka nav zinātniskas noteiktības jautājumā par iespējamo veselības apdraudējumu.
- 74 Lai pārbaudītu steidzamību, šajā lietā vispirms ir jāņem vērā, ka Vācijas valdība ir pierādījusi *fumus boni juris* esamību.
- 75 Turklāt Komisija apstrīdētajā lēmumā pati ir atzinusi, ka valsts paziņotie noteikumi par bārija un svina robežvērtībām ir attaisnoti ar būtisku veselības aizsardzības prasību, un tāpēc tā ir atļāvusi tos atstāt spēkā. No tā izriet, ka Vācijas valdība, kurai principā bija tiesības novērtēt sabiedrības veselības apdraudējuma esamību citādāk, nekā to ir darījis Savienības likumdevējs, izstrādājot Jauno rotaļlietu direktīvu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Dānija/Komisija, 63. un 64. punkts), ir sniegusi pietiekamus pierādījumus tam, ka ar tās valsts noteikumiem, kā sākotnēji šķiet, tiek nodrošināta labāka sabiedrības veselības aizsardzība nekā ar Jaunās rotaļlietu direktīvas noteikumiem un ka ar tiem netiek pārsniegts tas, kas vajadzīgs, lai sasniegtu minēto mērķi.
- 76 Tā kā ar paziņotajiem valsts noteikumiem par bārija un svina robežvērtībām *prima facie* tiek nodrošināts augstāks aizsardzības līmenis nekā ar Jauno rotaļlietu direktīvu, var secināt, ka bērni, kuru aizsardzība ir jānodrošina, var tikt pakļauti apdraudējumam, kas var nopietni un neatgriezeniski ietekmēt viņu veselību, ja šis aizsardzības līmenis viņiem tiktu liegts. Ciktāl Komisija iebilst, ka ar Jauno rotaļlietu direktīvu jau tiek nodrošināts augsts aizsardzības līmenis, tādēļ kaitējums, ko rada atšķirība starp šiem diviem līmeņiem, neesot nedz nopietns, nedz neatgriezenisks, tā apšaubā valsts aizsardzības līmeņa būtību un piemērojamību, lai gan tā pati ir apliecinājusi, ka attiecīgie valsts noteikumi ir attaisnoti ar “būtisku veselības aizsardzības prasību”. Lai kā arī būtu, šī pretrunīgā argumentācija neatbilst veselības politikas “renacionalizācijai”, kuras princips ir atzīts LESD 114. panta 4. punktā.
- 77 Turklāt, ņemot vērā piesardzības principu, kaitējums veselībai, ko var radīt saskare ar smagajiem metāliem, piemēram, bāriju un svinu, it īpaši tad, ja apdraudētā grupa, kas ir jāaizsargā, ir bērni, kuri lieto rotaļlietas, ir kvalificējams kā būtisks un neatgriezenisks. Tātad Vācijas valdības argumentācija attiecībā uz steidzamības noteikšanu (skat. šā rīkojuma 69. punktu) ir jāpieņem.
- 78 Tas pats attiecas arī uz piemērojamajām antimona, arsēna un dzīvsudraba robežvērtībām, lai arī Komisija nav atzinusi, ka valsts noteikumi attiecībā uz tām ir attaisnoti ar būtisku veselības aizsardzības prasību. Nekas neļauj izslēgt, ka pēc rūpīgas izvērtēšanas tiesa, kas izskata lietu pēc būtības, uz Vācijas valdības izvirzītajiem sarežģītajiem jautājumiem (skat. šā rīkojuma 65. punktu) atbildēs tādējādi, ka arī ar valsts noteikumiem, kas ir piemērojami antimonom, arsēnam un dzīvsudrabam, tiek nodrošināts augstāks aizsardzības līmenis nekā ar noteikumiem, kas ieviesti ar Jauno rotaļlietu direktīvu, un ka tādējādi aizsargājamo bērnu veselībai tiktu radīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums, ja šis aizsardzības līmenis viņiem tiktu liegts. Lai arī nav droši zināms, ka tiesa, kas izskata lietu pēc būtības, pieņems šādu nolēmumu, par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis minētās nenoteiktības dēļ un ņemot vērā piesardzības principu nevar noliegt, ka pastāv būtisks un neatgriezenisks kaitējums veselībai, it īpaši tāpēc, ka Vācijas valdība ir sniegusi būtiskus un pārlicinošus argumentus, kas liek apšaubīt Jaunajā rotaļlietu direktīvā nodrošināto aizsardzības līmeni (skat. šā rīkojuma 61. punktu), un tāpēc, ka Komisija pati ir atzinusi, ka paziņoto valsts noteikumu noskrāpētā materiāla robežvērtības ir zemākas par tām, kas ir noteiktas minētajā direktīvā.
- 79 No visa iepriekš minētā izriet, ka Vācijas valdība no juridiskā viedokļa ir pietiekami pierādījusi steidzamību, lai tiktu noteikts tās lūgtais pagaidu pasākums.

Par interešu izsvēršanu

- 80 Saskaņā ar iedibināto judikatūru dažādu pastāvošo interešu izsvēršana nozīmē, ka par pagaidu noregulējumu atbildīgais tiesnesis nosaka, vai lietas dalībnieka, kurš prasa noteikt pagaidu pasākumus, intereses par to piemērošanas panākšanu ir pārākas pār interesēm tūlītēji piemērot strīdīgo aktu, tāpat pārbaudot, vai šī akta iespējamā atcelšana, ko veiktu tiesa, kas izskata lietu pēc būtības, ļautu mainīt situāciju, kuru radītu tūlītēja šī akta izpilde, un otrādi, vai lūgto pagaidu pasākumu noteikšana radītu šķēršļus apstrīdētā tiesību akta pilnīgai iedarbībai, ja pamatprasība tiktu noraidīta (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 18. marta rīkojumu lietā T-457/09 R *Westfälisch-Lippischer Sparkassen-und Giroverband/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 69. punkts, un 2012. gada 16. novembra rīkojumu lietā T-345/12 R *Akzo Nobel u.c./Komisija*, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 81 Šajā lietā, tā kā Vācijas valdība ir pierādījusi gan sava pieteikuma par pagaidu noregulējumu steidzamību, gan *fumus boni juris* esamību, ir jāatzīst tās likumīgā interese panākt lūgtā pagaidu pasākuma noteikšanu.
- 82 Minētā valdība arī pamatoti norāda, ka pagaidu pasākuma noteikšana, kurai sekotu pamatprasības noraidījums, noteikti kaitētu interesei par tiesību aktu tuvināšanu iekšējā tirgū LESD 114. panta 1. punkta, lasot to kopā ar tā 26. pantu, izpratnē, tomēr neērtības, kas varētu rasties iekšējam tirgum, ir uzskatāmas par salīdzinoši nenozīmīgām. Paziņotajos valsts noteikumos paredzētās robežvērtības, kuras ir identiskas tām, kas bija noteiktas Vecajā rotaļlietu direktīvā, rotaļlietu rūpniecībā jau ir zināmas un tiek piemērotas vairākus gadu desmitus, tādējādi tā bez grūtībām var tās piemērot un ievērot. Katrā ziņā un it īpaši – šīs neērtības iekšējam tirgum nebūtu neatgriezeniskas, bet rastos tikai uz laiku, jo pēc sprieduma par lietas būtību pasludināšanas rotaļlietas atkal varētu tikt ievestas un izplatītas. Turpretī, ja pieteikums par pagaidu noregulējumu tiktu noraidīts, bet tiesa, kas izskata lietu pēc būtības, pieņemtu prasību, bērnu veselībai pa to laiku tiktu nodarīts nopietns un neatgriezenisks kaitējums.
- 83 Šī iemesla dēļ Komisijas interese noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu ir mazāk nozīmīga, salīdzinot ar Vācijas valdības interesei saņemt atļauju atstāt spēkā valsts paziņotos noteikumus, – it īpaši tāpēc, ka ar lūgto pagaidu pasākumu tikai tiktu saglabāta tiesiskā situācija, kas pastāv jau kopš 1988. gada, un šī atstāšana spēkā tiktu atļauta tikai uz ierobežotu laiku. Tā kā rakstveida procedūra lietā T-198/12 ir pabeigta 2012. gada 14. decembrī, ir gaidāms, ka Vispārējā tiesa spriedumu par pamatprasību pasludinās jau tuvākajos mēnešos.
- 84 Tā kā visi nosacījumi, lai noteiktu pakārtoti lūgto pagaidu pasākumu, ir izpildīti, ir jāpieņem attiecīgie prasījumi.

Ar šādu pamatojumu

Vispārējās tiesas priekšsēdētājs

izdod rīkojumu:

- 1) **piespriest Eiropas Komisijai atļaut atstāt spēkā Vācijas Federatīvās Republikas paziņotos valsts noteikumus par antimona, arsēna, bārija, svina un dzīvsudraba robežvērtībām rotaļlietās līdz brīdim, kad Vispārējā tiesa pasludinās spriedumu par pamatprasību;**
- 2) **pārējā daļā pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;**
- 3) **lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

Izdots Luksemburgā 2013. gada 15. maijā.

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
M. Jaeger